

63ste jaargang 2026 - Nummer 1

Lichtspoor

Ans Waaning, oud-docent:

**‘Soms voel ik me
niet meer thuis in
deze maatschappij’**

Het huis van mijn Vader

De groep 'Trinity', waarin drie zonen van wijlen ds. Leo Smelt musiceren, heeft een mooi lied op het repertoire: 'Ik wens jou een dak boven je hoofd, dat je huis een thuis mag zijn, je tafel vol met brood. Dat je rustig slapen kunt, de hele nacht. Dat de liefde van je leven op je wacht.'

Een dak boven je hoofd. Voor veel mensen vanzelfsprekend, maar voor miljoenen mensen is een veilig (t)huis geen werkelijkheid. Denk aan de miljoenen vluchtelingen, daklozen en mensen die leven onder een dictatuur. Hoe dankbaar mag je zijn met een veilig huis. Toch zal het mooiste huis eens verlaten moeten worden. Iemand die vanwege de nodige zorg naar een verpleeghuis moet, zegt 'mijn laatste woonplek'. Of wacht er nog iets anders?

Bij Jezus' geboorte was er geen plaats in de herberg, kort daarna moest Hij met Maria en Jozef vluchten naar Egypte vanwege de dreiging van Herodes. Later zegt Jezus tegen iemand: 'De vossen hebben holen en de vogels hebben nesten, maar de Mensenzoon kan zijn hoofd nergens te ruste leggen.' Ten slotte werd Jezus buiten de stad Jeruzalem gekruisigd en hing Hij tussen hemel en aarde.

Maar dat vernederende kruis werd het symbool van verlossing en redding. 'Wonderlijke ruil' noemde Luther Jezus' sterven in onze plaats. Hij droeg de straf die ons de vrede aanbrengt. Zijn dood brengt ons leven en het 'Vaderhuis'.

Zoals Jezus kort vóór zijn sterven beloofde aan zijn bedroefde leerlingen: 'Wees niet ongerust, maar vertrouw op God en op Mij. In het huis van mijn Vader zijn veel kamers. Wanneer Ik een plaats voor jullie gereedgemaakt heb, kom Ik terug'. Beeld van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde.

Door het geloof in Jezus mag je dagelijks kracht putten uit die troostvolle belofte van Hem, die op aarde geen plaats had om te wonen, maar plaats bereid heeft voor het Vaderhuis. De weg erheen? Dat zei Jezus ook: Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven. Daarom is de Here Jezus de enige hoop voor deze hopeloze wereld en gaven schippers hun binnenvaartschip de naam: Una Spes, Latijn voor: 'Enige hoop'. En daarom zingt de Kerk der eeuwen: Eén Naam is onze hoop, één grond heeft Christus Kerk.

Ja, wij wensen elkaar zeker een dak boven het hoofd, maar bovenal het veilige dak van het 'Vaderhuis'.

Oud-docent Ans Waaning laat zich geen paniek aanpraten

'Ik wil wel zelf betuttelen, maar niet betutteld worden'

'In deze maatschappij voel ik me niet altijd meer thuis.' Desondanks volgt Ans Waaning (93), oud-docent Frans, de actualiteit met onverminderd grote belangstelling. Soms ook met zorg. Ze is nuchter en ruimdenkend, en bezit een gezonde dosis eigenwijsheid. 'Ik wil niet betutteld worden.'

In de ruim opgezette groene wijk niet ver uit het centrum van Amersfoort liggen her en der nog wat plukjes sneeuw. Een herinnering aan het winterweer dat Nederland begin januari stevig in z'n greep hield. 'Wat heb ik ervan genoten!', verzucht mevrouw Waaning. Ze zit op haar favoriete plek in de lichte serre van haar twee-onder-een-kapwoning uit 1919. In de vensterbank staat een deel van de verzameling santons uit de Provence. Het verhaal daarachter is het waard om verteld te worden – je bent oud-lerares of

niet. 'Deze santons ("kleine heiligen") waren bedoeld om tijdens de Franse Revolutie, toen kerkdiensten verboden waren, toch Kerstmis te vieren door de geboorte van Christus uit te beelden. Dat gebeurde met behulp van uit provençaalse klei gebakken beeldjes in de klederdracht en met de ambachten van de steden en dorpen uit die streek.'

Ze heeft ze in alle soorten en maten, aangeschaft tijdens haar eigen reizen én als cadeau gekregen van Franse vrienden met wie ze in haar lange leven een band heeft opgebouwd.

Vanaf deze plek heeft mevrouw Waaning een perfect uitzicht op haar geliefde tuin. 'Als het even kan ben ik daar te vinden.' De afgelopen sneeuw- en vorstperiode, met de daarbij behorende gladheid, werd ze bepaald niet aan haar lot overgelaten. Mensen uit de kerk boden

hun diensten aan. Buren houden een oogje in het zeil. 'Ze doen niet anders dan vragen of ik nog iets nodig heb. Trouwens, hoe erg zou het nou helemaal zijn als er een keer iets ontbreekt aan je levensmiddelenvoorraad?'

Er moet heel wat gebeuren wil Ans Waaning in de stress schieten. Amersfoort is op dit moment al vele dagen in de ban van een bacterie in het drinkwater – dat moet voor consumptie eerst drie minuten worden gekookt. Aan die richtlijn houdt ze zich zoveel mogelijk, maar ze relativiseert: 'De soep wordt heus niet zo heet gegeten als ze wordt opgediend; zo'n bedrijf maakt gewoon gebruik van algoritmes en moet nu eenmaal het zekere voor het onzekere nemen', zegt ze laconiek. En al zou je door zo'n vervelende bacterie worden getroffen, 'wat dan nog? Dan heb je maar even wat darmproblemen.' Typerend voor haar levenshouding; ze laat zich geen paniek aanpraten.

'Complete waanzin'

Op de salontafel ligt, naast dagblad Trouw, het onlangs verschenen boek 'Buig niet' van Ad van Nieuwpoort. 'Ge-wel-dig!' Aan de hand van het Bijbelboek Daniël roept de auteur op tot verzet tegen de tijdgeest, tot mentale weerbaarheid. De rol van koning Nebukadnezar wordt in zijn optiek nu gespeeld door (onder anderen) Donald Trump. "Waag het niet zijn humeur te bederven. Als wij niet door zijn hoepeltjes springen, zijn wij verloren, zo is het idee." Van Nieuwpoorts kritische analyse van het huidige tijdsgewricht is haar uit het hart gegrepen.

De nasleep van de Amerikaanse inval in Venezuela beheerst het nieuws, temeer omdat Trump inmiddels ook hard bezig is Groenland te annexeren. 'En wat volgt er nog meer? Het is toch complete waanzin? Hoe bestaat het dat er niet alleen in de VS maar ook in Nederland mensen zijn die zo'n figuur steunen?' In één moeite door ventileert ze ook haar aversie tegen 'die hele veramerikanisering, ook in de taal. Daardoor verliezen we een cultuur, en wat je kwijtraakt, krijg je niet meer terug.' Aha, horen we hier de frustratie van een francofiel...? 'Nee hoor, dat staat er helemaal los van!'

Niet iedereen met wie ze haar inzichten deelt, of het nu gaat over Trump of allerlei vormen van onrecht, is het met haar eens, heeft ze wel gemerkt. Met de haar zo kenmerkende gulle lach laat ze merken dat ze niet bang is om in de spiegel te kijken: 'Ik wil wel zelf betuttelen, maar niet betutteld worden!'

Dan, serieuzer: 'Soms voel ik me niet meer thuis in deze

maatschappij. Dat brengt een stuk eenzaamheid met zich mee.' Niet dat ze per definitie meezingt in het koor van vroeger-was-alles-beter. 'De voorrechten van deze tijd, de technologische vooruitgang, die zie ik heus wel.' Met een schuine blik op haar laptop voegt ze eraan toe: 'Als het allemaal functioneert tenminste...'

Brits bombardement

Ans Waaning werd in november 1932 geboren in Amsterdam, als eerste in een gezin van uiteindelijk acht kinderen. De oorlog zou niet alleen haar jeugd, maar ook haar hele leven stempelen. Ook al geeft ze ruiterlijk toe dat ze nogal snel het avontuur inzag van de gebeurtenissen, ze was oud genoeg om de ernst van de situatie te beseffen. Haar vader werd onder de wapenen geroepen in Alkmaar, maar hoefde daar geen strijd te leveren. Moeder vond met vier kinderen onderdak bij zijn ouders in Amsterdam. 'De herinnering aan die eerste oorlogsdagen komt weer in allerlei details terug.'

In 1944 zat Ans in de eerste klas van de Christelijke HBS vlak bij de Euterpestraat. Evenals de toenmalige

meisjesschool in deze straat werd haar school op 26 november van dat jaar getroffen door een Brits bombardement. Doel van de aanval was onder meer het hoofdkwartier van de Nederlandse afdeling van de SD, die in deze straat gevestigd was. 'Het gebeurde op een zondag, we zaten te eten. Van angst ben ik onder tafel gedoken.' Tientallen mensen vonden de dood, het precieze aantal is nooit vastgesteld.

'In de Bijbel staat niet: Gaat bakkeleien over dit of dat'

Een deel van de hongerwinter heeft ze in Amsterdam doorgebracht. Gelukkig was er een mogelijkheid om op het platteland het eind van de oorlog af te wachten. 'Ik zie me nog lopen met mijn vader en twee broertjes, de hele stad door, naar de haven. Daarvandaan gingen we per boot naar Kampen, en vandaar met een trekschuit, vrachtauto en paard en wagen naar Stadskanaal. We bleven er tot de bevrijding, bij een jong gezin op een grote boerderij.'

Opgroeien in oorlogstijd – het heeft haar gevormd. 'Ik ben echt anders gaan denken. Dat vooruitgangsgeloof, het maakbaarheidsdenken sinds de Tweede Wereldoorlog...' Met stemverheffing: 'De hoogmoed! En nu weer alle dreiging.'

Onuitwisbare indruk

Natuurlijk was de naoorlogse periode ook voor de jonge Ans een tijd van hoop, van zelfontplooiing. In de zomer van '45 werd het normale leven zoveel mogelijk opgepakt. Omdat het eigen schoolgebouw niet meer bestond, werd op verschillende locaties lesgegeven. In de vierde klas was een aanzienlijk deel van de leerlingen afkomstig uit Indonesië. 'Die hadden op hun beurt dingen meegemaakt waar wij ons geen voorstelling van konden maken. Ik denk dat het leven in oorlogsomstandigheden altijd een onuitwisbare indruk achterlaat.' Liefde voor taal zat er bij Ans al vroeg in. 'Vooral etymologie, het onderzoeken van de herkomst van woorden – heerlijk!' Ze had een bijzonder goede leraar Duits. 'Maar zo vlak na de oorlog Duits gaan studeren, dat lag niet voor de hand.' Het werd Frans – de belangstelling voor taal

en cultuur van dat land zou de rest van haar leven een constante blijven.

Kinderkolonie

Na de HBS kreeg ze een volledige baan op kantoor. Daarnaast deed ze in de avonduren de opleiding voor MO Frans. 'Aan het eind van het cursusjaar had ik de luxe om drie maanden naar Frankrijk te gaan!' Ze was namelijk in contact gekomen met een echtpaar dat in een badplaats in de Médoc een soort kinderkolonie beheerde. 'Het was o.a. mijn taak om als 'monitrice' met de kinderen naar het strand te gaan.' De jonge Nederlandse werd ondergedompeld in de Franse taal en zo ging dat jaren achtereen. Met een dochter uit het gezin heeft ze nog steeds contact.

'Ik hoop dat mijn manier van leven laat zien waar ik voor sta'

Ans kon aan de slag als docent Frans op een middelbare school in Alphen aan den Rijn, waar ze zes jaar heeft gewerkt. Een benoeming aan het protestants-christelijke Corderius College (toen nog het Corderius Lyceum) bracht haar naar Amersfoort. Nog regelmatig komt ze oud-leerlingen tegen.

Zoals gezegd: mevrouw Waaning kan er slecht tegen wanneer andere mensen voor haar denken. Zelf wordt ze wel graag aan het denken gezet. Ook in de kerk. Ze is lid van de Nederlandse Gereformeerde Kerken, en heeft in haar gemeente het ambt van diaken vervuld.

Van gekissebis over dingen die in haar ogen vallen onder bijzaken heeft ze een afkeer. 'Wat betekent kerk-zijn? God eren in eerbied, dáár gaat het om. In de Bijbel staat: Gaat heen en maak alle volken tot mijn discipelen. En niet: gaat bakkeleien over dit of dat.'

Missionair-zijn houdt voor haar niet in dat ze op de burens afstapt om over kerk en geloof te praten. 'Daar voel ik me niet toe geroepen. Ik hoop dat mijn manier van leven laat zien waar ik voor sta.'

Bloemetje

Sinds 1992 is ze met pensioen. De eerste jaren daarna was ze nog vrij actief op verschillende gebieden, maar de laatste tijd is dat steeds moeilijker. Twee keer een heup gebroken, een niet goed sluitende hartklep en kortademigheid – ach, ze wil er niet te veel woorden aan vuil maken. 'Natuurlijk ben ik op deze leeftijd afhankelijk van hulp. Gelukkig krijg ik die in ruime mate.'

Ans Waaning hoopt zo lang mogelijk in dit huis te kunnen blijven wonen, in de buurt die haar zo vertrouwd is. Mensen uit diverse fasen van haar leven weten haar te vinden, soms verrassen ze haar met een onaangekondigd bezoek. 'Een tijdje geleden belde er een oud-leerling uit Alphen aan den Rijn aan, die nu in Amersfoort woont. Hij kwam een bloemetje brengen. "U zorgde er in 1961 voor dat ik herexamen kon doen, anders had ik van school gemoeten." Zó leuk, dat iemand zich dat na al die jaren nog herinnert en de moeite neemt om langs te komen. Sindsdien heb ik er een schoolvriend bij!'

Ds. Leo Smelt overleden

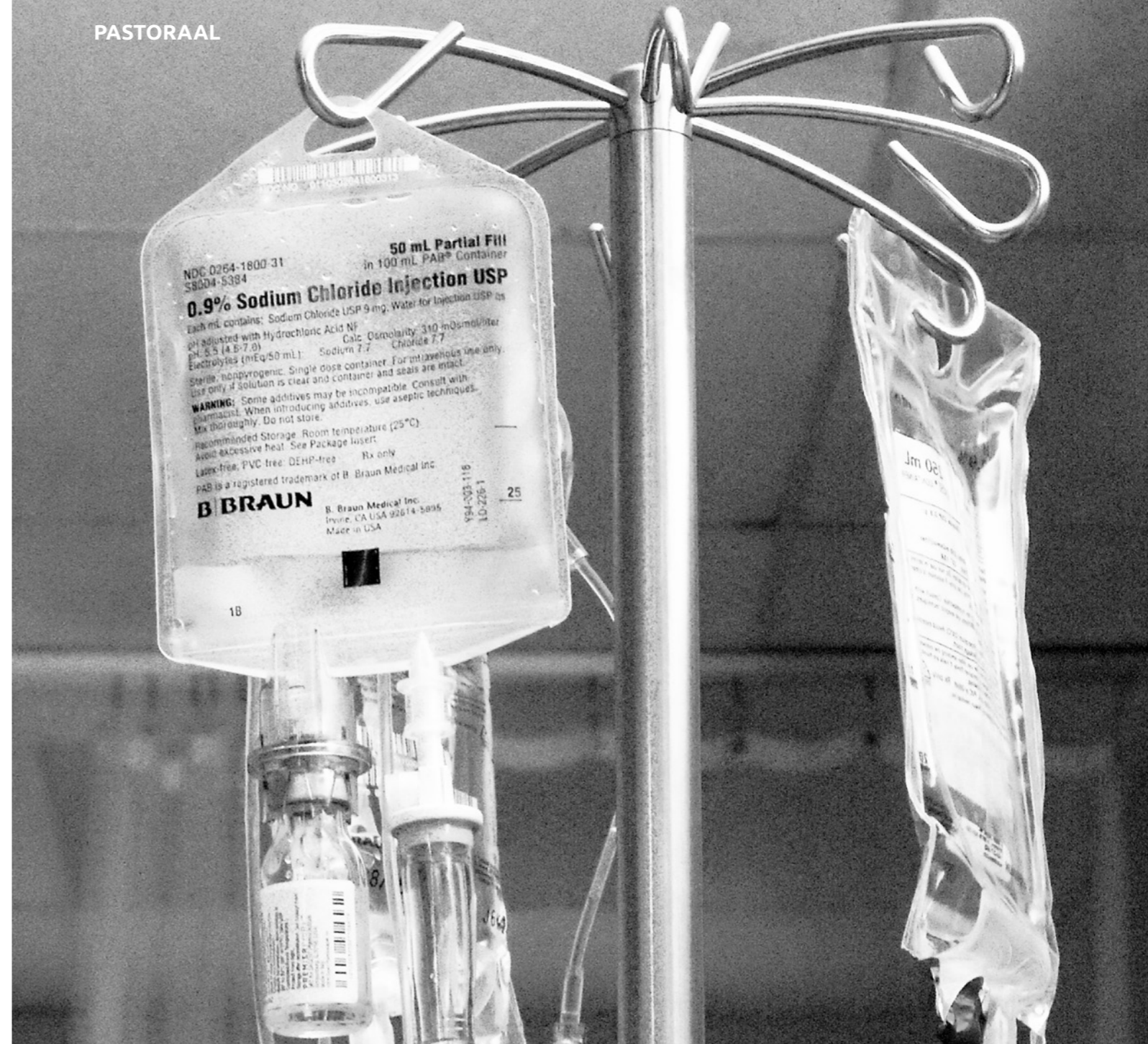
Ons zeer gewaardeerde redactielid ds. Leo Smelt is op 27 november 2025 overleden. Drie jaar was hij medebepalend voor de inhoud van Lichtspoor. Zijn bijdragen kenmerkten zich door een pastorale toon en getuigen van levenswijsheid en een subtiel gevoel voor humor.

In het vorige nummer van Lichtspoor, dat in november jl. verscheen, publiceerden wij een interview met deze bescheiden broeder. 'Je begint en eindigt als oefenaar.' Dankbaar gedenken wij hem.

*Namens de redactie van Lichtspoor,
Nico de Waal (voorzitter).*

PASTORAAL

Zal het allemaal wel waar zijn?

Ze zegt het bijna ruw, mevrouw Janssen. Het ging even over de lijdenstijd op weg naar Pasen. 'Geloven vind ik steeds moeilijker. Hoezo opstanding in een wereld die sterft?' Ze is al jaren weduwe. Een kleindochter heeft leukemie. Een van haar kinderen is pas gescheiden. 'Heb ik me vergist in God? Hij bestuurt toch alles? Waarom dan al dat leed?' Maar je hoort meer dan zij zegt. Je hoort dat ze verlangt. 'Kon ik het maar geloven. Het zal toch niet waar zijn dat het niet waar is?'

Ook op het laatste stukje van onze levensweg kan aanvechting hevig zijn. Een soort doolhof zonder deur. Toen ik ruim tien jaar geleden in het ziekenhuis op het randje van de dood lag, kwam die lelijke gedachte – zal het allemaal wel waar zijn? – als een duistere wolk over mij heen. Allerlei organen werkten niet meer zoals je zou verwachten. Maar denken lukte nog wel.

Ooit heb ik goede argumenten voor Christus' opstanding

min of meer uit m'n hoofd geleerd. Die ben ik toen voor mijzelf gaan repeteren. Tot de zekerheid in m'n hoofd ook weer landde in mijn hart. Dat hielp toen (en helpt nog steeds). Want als onze Here werkelijk is opgestaan, dan zal alles wat daarvan afhankelijk is ook waar zijn! Vergeving, verzoening en eeuwig leven voor ieder die gelooft.

Deze manier van omgaan met aanvechting en twijfel zal niet voor iedereen 'werken'. Maar voor sommigen wil Gods Geest ook het denken gebruiken om weer zekerheid te vinden. 'Bedenken' is misschien wel een beter woord. Daar klinkt ook iets van repeteren in door: al denkend je steeds weer te binnen brengen wat je weet over de rijkdom van Christus' opstanding.

Marieke den Butter-Kommers vertelde ooit een bijzonder verhaal over het *Watergateschandaal* in de jaren zeventig. Een verhaal dat kan helpen bij het 'bedenken'.

Een van de mensen die in verband met de affaire opgepakt werden, was Charles Colson. Net voordat hij de gevangenis in moest, kwam Charles tot geloof. Zijn leven veranderde radicaal en na zijn vrijlating richtte hij Prison Fellowship International op. Charles heeft, naast zijn bediening in gevangenissen, door zijn duidelijke verdediging van het christelijk geloof ook veel betekend voor christenen. Ik werd geraakt door wat hij zei over Watergate en de opstanding: 'Ik weet dat de opstanding een feit is. Watergate heeft mij dit bewezen. Hoe? Omdat twaalf mannen vertelden dat zij Jezus gezien hadden na zijn opstanding. Veertig jaar lang getuigden zij van deze waarheid, zonder het ooit te ontkennen. Ieder van hen werd geslagen, gemarteld, gestenigd of in de gevangenis gegoooid. Ze hadden dit nooit kunnen volhouden als de opstanding niet echt waar was.

*Bij Watergate waren twaalf van de meest machtige mannen betrokken. Zij konden een leugen nog geen drie weken volhouden. En dan maak je mij wijs dat twaalf apostelen veertig jaar lang konden blijven liegen? Absoluut onmogelijk!**

Stel dat Jezus niet werkelijk was opgestaan met een nieuw lichaam, dan wist Petrus dat. Dan had hij bijvoorbeeld zelf, samen met Jakobus en Johannes, het lichaam van Jezus verstoep om vervolgens aan de wereld te kunnen vertellen dat het graf leeg was. Maar dan wisten ze ook dat er voor henzelf geen opstanding in het eeuwige leven kon zijn, want dat had Jezus nadrukkelijk aan zijn opstanding verbonden. En geen altijddurende vergeving. Geen vervulling van de profetieën. Dan wisten ze dat

heel Jezus' leven, zijn lijden en sterven, één grote vergissing was.

Als je dat allemaal weet, dan ga je toch niet wereldwijd een leugen volhouden dat Jezus wél is opgestaan? Je laat je toch niet martelen en omgekeerd kruisigen voor iets waarvan je in elk geval zelf weet dat het bedrog is?

Maar Petrus ging wel. En Jakobus ook. En Johannes ook. En Paulus ook. Waarom? Uiteindelijk alleen hierom: zij wisten dat Jezus leeft. Dat wisten ze zo zeker dat zij hun leven ervoor overhadden. Dit uitzonderlijke is voor mij een heel sterke ondersteuning van de waarheid van Christus' opstanding. En misschien kan het mevrouw Janssen geruststellen: het is waar dat het waar is.

Hoe helpend goede argumenten ook kunnen zijn, de uiteindelijke bevrijding van alle aanvechting komt voor iedere christen van Boven. Zoals Psalm 73:9 zingt:

*Nu blijf ik bij U voor altijd,
God die mij troost, die bij mij zijt,
mijn twijfel stilt en mijn verlangen,
die mij in liefde houdt omvangen.
Gij neemt mij bij de rechterhand,
Gij zijt getrouw, uw raad houdt stand,
uw wijsheid is het die mij leidt
en eenmaal kroont met heerlijkheid.*

* Overgenomen uit *De Waarheidsvriend*, 25 april 2024.

Aanvaarden onder protest

Er lag een uitnodiging in mijn mailbox om voor een kerkelijke gemeente te komen workshoppen over pastoraat rond ziekte en dood. Een workshop. Ik doe er jaarlijks een heel aantal, hoewel ik nog steeds niet goed weet wat het is. 'Je vertelt wat en geeft mensen de gelegenheid daarop in te gaan met vragen en eigen gedachten', zei mijn man bemoedigend. O ja, zo was het. Ik wist het weer.

Wat zeg je in vijf kwartier over zulke grote thema's voor een grote groep mensen die allemaal hun eigen ervaringen hebben? En meningen. Die vooral. Ik was al begonnen te verdwalen toen ik erover nadacht. Waar kwamen al die mensen voor? Zouden ze misschien denken dat ik een weg uit die doolhof zou weten?

Wat denk je over ziekte en leed? Zijn leed en ziekte

goed? Of een kwaad? En hoe denk je zelf over de dood? Sommigen zeggen dat hij een vriend is die je moet omhelzen. Anderen zeggen dat hij een raadsel is. Weer anderen menen dat hij een vijand is. Iedereen heeft zo zijn eigen denkraam waarbinnen hij leed een plaats probeert te geven.

'Nu eenmaal absurd'

Dat werkt dan weer door bij wat je zegt als je op ziekenbezoek bent. Of als je zelf ziek bent. Vind je dat ziekte en dood er nu eenmaal bij horen, dan zeg je 'zo is het leven' en 'de tijd heelt alle wonden'. Denk je dat God er zijn ondoorgroenredelijke redenen voor heeft om jou naars te laten overkomen dan zeg je 'dat het wel ergens goed voor zal zijn'. Of 'dat het geen mensenhanden zijn die het je aandoen'.

Denk je dat er verder niks is, of hooguit iets, dan zeg je dat het leven nu eenmaal absurd is. Of misschien wel 'zo is het lot. Laten we eten en drinken en vrolijk zijn zolang dat kan'. Meen je dat het leven een leerschool is en dat leed je in een crisis brengt waar je je voordeel mee kunt doen, dan moedig je iemand weer aan om zich aan zijn 'weg' toe te vertrouwen en ervoor te zorgen dat je 'groeit aan het verlies'.

Heb je geen idee, dan val je stil. Zo heeft ieder een leer, een dogmatiek zeg maar, of hij dat nu wil weten of niet. De ene dogmatiek is wel fatsoenlijker dan de andere, het is dus maar beter dat je je onderliggende denkbeelden in het vizier hebt.

Het werd een boeiende avond, waar inderdaad alle mogelijkheden voorbijkwamen. Ik was doodmoe toen ik naar huis reed.

Toornig!

Ik moet van al die mogelijkheden niet zoveel hebben. Een van mijn favoriete Bijbelverhalen is dat over de Zoon van God die bij het graf van zijn vriend staat. (Hoe ik weet dat Hij de Zoon van God is? Het is me verteld.)

Het is een geschiedenis van intieme betrokkenheid, niet de uitwerking van een systeem dat op elke vraag een antwoord heeft. Ik lees dat de Zoon toornig is. Onze Nieuwe Bijbelvertaling vertaalt laf: Hij ergerde zich. Ergernis? Toornig is Hij! En Hij weent. Het woord dat ervoor gebruikt wordt in het Grieks gaat niet over een traantje wegpinken, of flink op de lippen bijten. Het betekent: heftig en ontroostbaar huilen. Hij hield van die vriend.

Bij Jezus wil ik in de buurt zijn, Hij weet tenminste hoe verschrikkelijk het toe kan gaan in de wereld. Ik weet wel: er zijn dingen die we niet kunnen veranderen. Men zegt dat je die moet aanvaarden. Maar als ik deze geschiedenis weer lees denk ik: niks aanvaarden.

Collaboratie

Heus, ik weet ook dat soms de dood een bevrijding kan zijn, het enige dat tenslotte een eind brengt aan onduelbaar lijden. Als de Kerk echter belijdt dat de Heer de dood overwonnen heeft, omdat de dood een vijand is, kan je niet tegelijkertijd zeggen dat je met de dood moet samenwerken als met een vriend. Wim ter Horst, van wie ik me een leerling weet, noemde dat collaboratie.

Als ik mijn leer moet uitleggen zeg ik: als we moeten aanvaarden, dan onder protest. Protest tegen wat gebeurt: daar bouw je ziekenhuizen mee en onder zulk protest durf je een hand op iemands schouder te leggen zonder veel te zeggen.

Aanvaarden.

Onder protest.

Toch en toch vertrouwen dat God nog niet aan het eind van zijn Latijn is.

Meer weet ik er niet over.

De tijd schrijdt voort

De tijd schrijdt voort. Deze formulering zult u zeker een paar keer gehoord hebben rond de jaarwisseling. Het is een beetje 'hoge' taal. 'De klok tikt gewoon verder', klinkt daartegenover weer wat plat. Bij schrijden denken we aan het statig lopen van onze koningin of aan een bruid op weg naar gemeentehuis en kerk. Dat versterkt de waardigheid en trekt aandacht.

Waarom we die uitdrukking ook bij beschouwingen rond de jaarwisseling of onze verjaardag gebruiken, is niet zo duidelijk. Ik vermoed dat we deze frase bezigen omdat wij ons rond zo'n moment korter of langer bewust zijn van die onafwendbare tred. De klok gaat ononderbroken door. En voort wentelen de eeuwen (de titel van een boek van dr. J.H. Bavinck). De tijdlijn van ons leven is een rechte lijn en geen cirkel. Wat geweest is, is geweest en komt niet meer terug. Het proces van ouder worden gaat niet vanzelf. Daar kom je op enig moment onherroepelijk achter. Met begrenzingen moet je leren leven.

De tijd schrijdt voort. Dat klinkt niet alleen statig, maar ook een tikje op afstand, nogal onpersoonlijk. Het gaat echter over u en mij! Er kan ook een diepe glans over de ouderdom liggen. Met tonen van dankbaarheid, veel goede herinneringen, blijvende lieve aandacht van kinderen en kleinkinderen. Ondanks mogelijke beperkingen. Ons wacht een eeuwigheid. Zo leven wij voort.

Nu is er ook nog een andere benadering. Die danken we aan de Duitse lutherse theoloog dr. J. Moltmann. Hij draait het perspectief om. Niet wij zijn op weg naar de uiteindelijke komst van Christus; in de Opstanding komt Jezus naar óns toe. Hij eet als het ware de tijd op. Hij verkort de wachttijd door naar ons onderweg te zijn. Het woord advent heeft voor hem deze betekenis.

Het is heilzaam om zo eens na te denken over onze toekomst. Jezus is bezig het vloerkleed van de tijd op te rollen. Een heerlijke Paasgedachte.

U bent onze schuilplaats

Heer, U bent onze schuilplaats in gevaren.
Al generaties lang wilt U ons sparen.
Nog voor de bergen uit de aarde rezen,
voor U het land een plek had toegewezen,
was U al God; dat blijft U voor altijd,
van eeuwigheid en tot in eeuwigheid.

De mens, aan wie U adem hebt gegeven,
keert weer tot stof, lang laat U hem niet leven.
Voor U zijn duizend jaar zo omgevlogen,
alsof het maar een dag was in uw ogen.
Een mensenleven is van korte duur,
een wake in de nacht, een enkel uur.

Uw grote woede is niet voor te stellen.
Leer ons om onze dagen zo te tellen
dat wijsheid diep vanbinnen door zal dringen.
Kom snel, HEER, zorg voor uw vertrouwelingen!
Bedeck ons met uw liefde als met dauw.
Dan zingt ons hele leven van uw trouw.

Vergoed ons, Heer, de moeitevolle jaren.
Laat ons nu zorgeloos geluk ervaren.
Toon onze kinderen uw grote daden.
Heer, onze God, verschijn met uw genade.
Bevestig zelf het werk van onze hand;
het werk van onze hand, houd dat in stand.

Psalm 90, De Nieuwe Psalmbereijning, coupletten 1,2,5,6

Lichtspoor

Lichtspoor verschijnt vijf maal per jaar en is een uitgave van de IZB, vereniging voor zending in Nederland.

In gesproken vorm verkrijgbaar via CBB, tel. (0341) 56 54 77 en klantenservice@cbb.nl

Redactie

Nico de Waal (voorzitter)
Marieke Verkaik (secretariaat)
ds. Maaïke de Goei-Jansma
ds. Wim Markus
ds. Paul Zeedijk
Anneke Verhoeven

Redactie-adres

Breestraat 59-61
3818 BH Amersfoort
Tel. (033) 461 19 49
E-mail: lichtspoor@izb.nl

Fotoverantwoording

Lightstock: p. 1,7,12
Wouter Muskee: p. 3,4/5,6
Pixabay: p. 9
Freepik: p. 11

